

Азъ не щѣ подробно да расправамъ за този челякъ, защото не мисля да описвамъ тукъ бѣлградски, но цариградски тайни. Мога само да кажа, че въ новото си положение той доста добръ се държѣше, нето изгубваше сърдце. Но нередовниятъ животъ и една наставка свалиха го подиръ нѣколко дена на лѣглото. Загриженъ отъ слабостта му, която всѣки часъ растѣше, завтекохъ се доло на вратата и казахъ на абтийскиятъ главатаръ, Мехмедъ-ага, да отиде тозъ-часъ да повика докторътъ, за да прегледа Джока.

Този Мехмедъ-ага бѣше цѣлъ опакъ човѣкъ; главата му бѣше оголѣла, лицето му жѣлто и испаднало, а очитѣ малки и свѣтливи кѣто на змия. Той всѣки день дохаждаше горѣ въ стаята при насъ и всѣкога желаяше да го черпемъ и да му ласкаемъ. Но защото азъ никоги това не му правяхъ, гледаше ме на криво и търсѣше случай да ме смаже и понизи.

Въ стратегията си противъ мене, облѣгане се Мехмедъ-ага на едно лице, което живѣеше съ насъ и което бѣше затворено тъй сжщо ужъ за политически престѣпления. Той бѣше гъркъ, Костаки-ефенди. Той, преди да го затворятъ въ тъмницата, билъ директоръ на домашниятъ театръ въ палата на Мурадъ-ефенди, синътъ на бившиятъ султанъ Абдулъ Меджида и законниятъ престолонаслѣдникъ на турското царство. Поради нѣкакви интриги, въ които се билъ заплелъ, падналъ въ тъмницата, и тази му бѣше четвъртата година отъ какъ сѣдеше тука, като се ползуваше до нѣкъдѣ отъ учтивостта и мекото постѣпване къмъ него на по-горнитѣ чиновници. За него и по-подиръ ще говоря, а сега само това казвамъ, че бѣше човѣкъ съ пълнена хитростъ и че азъ не можехъ да го търпя, нето да другарувамъ съ него. И защото му се струваше че съмъ му опасенъ за неговото положение и влияние, което той съумѣлъ да постигне между другитѣ